

22 Οκτωβρίου 2014

Όσιος Κούξα της Οδησσού (+1964)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Γεννήθηκε ο κατά κόσμον Κοσμάς Βελίτσκο, στο χωριό Αρμπουζίνκα της Χερσώνος το 1875. Οι γονείς του ήταν αγρότες και ιδιαίτερα ευσεβείς. Από μικρός αγάπησε την Εκκλησία και τη μελέτη της Αγίας Γραφής.

Το 1895 επισκέφθηκε τους Αγίους Τόπους και το Άγιον Όρος. Μετά ένα έτος

επισκέφθηκε πάλι το Άγιον Όρος και εισήλθε ως δόκιμος μοναχός στην ιερά μονή Αγίου Παντελεήμονος. Διήλθε από τα διακονήματα του προσφοράρη και του αρχοντάρη. Το 1901 εστάλη στο μετόχι της Νέας Θηβαΐδος, στην είσοδο του Αγίου Όρους, όπου έμεινε επί μία δεκαετία. Το 1902 έλαβε τη ρασσευχή και ονομάστηκε Κωνσταντίνος. Το 1905 εκάρη μικρόσχημος μοναχός και έλαβε το όνομα Ξενοφών. Το 1913 αναχώρησε για τη Ρωσία.

Στην αρχή εγκαταστάθηκε στα Σπήλαια της Λαύρας του Κιέβου. Κατά τα έτη 1914-1916 αναγκάστηκε, λόγω του πολέμου, να κάνει τον τραυματιοφορέα. Μετά την επικράτηση του αθεϊστικού καθεστώτος το 1917, έγινε Ο στοργικός προστάτης πολλών. Το 1931 εκάρη μεγαλόσχημος κι έλαβε το όνομα Κούξα, ενός ιερομάρτυρος, του όποιου το λείψανο υπήρχε άφθορο στα Σπήλαια του Κιέβου (+27 Αυγούστου 1215). Το 1934 χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος. Τα επόμενα χρόνια το καθεστώς έκλεισε τη Λαύρα. Ο π. Κούξα αναγκάστηκε να περιφέρεται και να λειτουργεί σε διάφορους ναούς με μεγάλο κίνδυνο της ζωής του.

Το 1938 συλλαμβάνεται από τους άθεους και καταταλαιπωρείται με διάφορους διωγμούς. Καταδικάστηκε σε πενταετή καταναγκαστικά έργα σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως στη Σιβηρία. Εργαζόταν δεκατέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο σκληρά μέσα στην παγωνιά, ώστε έπαθε κρυοπαγήματα. Μία ακόμη πενταετία τη διήλθε σε απομόνωση σ' ένα χωριό των Ουραλίων.

Το 1948 επέστρεψε στη Λαύρα του Κιέβου, που είχε πάλι ανοίξει. Ανέπτυξε ένα ιδιαίτερα πλούσιο πνευματικό έργο ως εξομολόγος, με βαθειά γνώση και μεγάλη διάκριση. Το καθεστώς όμως ενοχλούνταν από το έργο του. Έτσι το 1951 απομακρύνθηκε σ' ένα μοναστήρι της Παναγίας, στο Ποτσάγιεφ, όπου συνέχισε όμως αδιάκοπα την πνευματική εργασία του προς ψυχική ωφέλεια πολλών. Εκτός των χαρισμάτων της διακρίσεως, της διοράσεως και της προοράσεως είχε και το της θαυματουργίας.

Το 1957 μετετέθη στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, κοντά στα σύνορα με τα ρουμανικά Καρπάθια, συνεχίζοντας την ασκητική και θεάρεστη ζωή του. Το 1960 καταλήγει στο μοναστήρι της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Οδησό, όπου η οσιακή βιοτή του, το παράδειγμα του και οι μεστοί χάριτος λόγοι του οδηγούν πολλούς στη μετάνοια και σωτηρία. Μέχρι το τέλος του δεν έπαυσε τον ασκητικό του αγώνα και τα θαύματα σε καρκινοπαθείς, παράλυτους και διάφορους ασθενείς.

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 24 Δεκεμβρίου 1964, υστέρα από ασθένεια, και αφού είχε προείδει και προετοιμασθεί για το τέλος του. Οι τελευταίες του λέξεις ήταν:

«ελήλυθεν η ώρα». Για την ταφή του τον προετοίμασε ο νυν ηγούμενος της αθωνικής μονής του Αγίου Παντελεήμονος αρχιμανδρίτης Ιερεμίας. Η κηδεία και η ταφή του έγιναν βιαστικά, λόγω εντολής του καθεστώτος, για να μη προσέλθει πολύς κόσμος, που τον υπερεκτιμούσε. Ο βασανισμένος λαός παρηγορούνταν ασπαζόμενος τον σταυρό του τάφου του. Ο άγιος συνέχιζε να τους επισκέπτεται με τις θαυματουργίες του.

Στις 29 Σεπτεμβρίου 1994 πραγματοποιήθηκε η ανακομιδή των τιμίων λειψάνων του από τον μητροπολίτη Οδησσού Αγαθάγγελο. Στις 4 Οκτωβρίου 1994 η Ιερά Σύνοδος της Ουκρανικής Εκκλησίας τον κατέταξε επίσημα στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Τα χαριτόβρυτα λείψανα του συνεχίζουν να θαυματουργούν.

Η μνήμη του τιμάται στις 22 Οκτωβρίου.

πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Άγιοι Αγίου Όρους, Εκδόσεις Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2007